

РЕШЕНИЕ

№ 18209

гр. София, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 79 СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЦВ. М.

при участието на секретаря Т. Ц.
като разглежда докладваното от ЦВ. М. Гражданско дело № 20231110125273
по описа за 2023 година

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ за заплащане на сумата от 164,82 лв., представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско на МПС“ за вреди по л. а. „Мазда 2“, с рег. №, вследствие на ПТП от 07.09.2022 г., в т. ч. и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.05.2023 г. до окончателното плащане.

Ищецът твърди, че в срока на застрахователно покритие по договор за имуществена застраховка „Каско на МПС“ – на 07.09.2022 г., в района на, е настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което са причинени вреди на застрахования при него л. а. „Мазда 2“, с рег. №, Поддържа, че ответникът е застраховател по валидна задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на другия участвал в него л. а. „Тойота Рав 4“, с рег. №, който при извършване на маневра за завой наляво не пропуска движещия се направо на път с предимство друг автомобил и го удря в неговата предна лява част, вследствие на което л. а. „Мазда 2“, с рег. № се отклонява и закача предната си броня в бордюра, при което настъпват материални вреди. Поддържа, че за реализиране на процесното ПТП е съставен двустранен констативен протокол за ПТП от 07.09.2022 г., като във връзка с него е образувана щета № 0500884059/08.09.2022 г., извършен е оглед и е съставен опис на вредите от 08.09.2022 г. Сочи, че стойността на ремонта възлиза на 413,62 лв., в който размер на 16.11.2022 г., в качеството си на застраховател по застраховка „Каско на МПС“, е изплатил застрахователно обезщетение в полза на извършилият ремонта сервиз –, като е сторил и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., поради което на основание чл. 411, ал. 1 КЗ встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата. Допълва, че с регресна покана, получена на 09.12.2022 г., ведно с материалите по щетата в оригинал, ответникът е поканен да заплати процесната сума от общо 428,62 лв., който е извършил прихващане със свое насрещно вземане в размер на 263,80 лв., поради което е останал задължен за разликата от 164,82 лв. Претендира и разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба, с който оспорва иска при твърдението, че извършвайки прихващането със свое насрещно вземане в размер на 263,80 лв. претенцията на ищеца следва да се счита за изцяло удовлетворена. Счита, че претендираният от ищеца размер на вредите е завишен, тъй като липсва причинна връзка между процесното ПТП и част от вредите. С тези съображения отправя искане за отхвърляне на предявения иск. Претендира и разноски.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

По иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ.

Съгласно разпоредбата на чл. 411, ал. 1 КЗ в случаите, когато причинителят на вредата има сключена застраховка „Гражданска отговорност“, застрахователят по имуществена застраховка встъпва в правата на застрахования срещу причинителя на вредата или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност“ до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски за неговото определяне. За възникване на регресното вземане е необходимо да се установи наличието на следните предпоставки: 1. действително застрахователно правоотношение между увредения и ищеца; 2. за увредения да е възникнало право на вземане на извъндоговорно основание срещу причинителя на вредата – арт. чл. 45, ал. 1 ЗЗД, т. е. вредите да са причинени от делинквента чрез неговото виновно и противоправно поведение; 3. застрахователят по имуществено застраховане да е изплатил застрахователно обезщетение за настъпилото увреждане на застрахованата вещ; 4. действително застрахователно правоотношение между делинквента и ответника по застраховка „Гражданска отговорност“.

В случая, съдът приема, че посочените по-горе предпоставки са налице, доколкото всички юридически факти, включени във фактическия състав на регресното вземане и не касаещи неговия размер, са отделени за безспорни между страните с доклада по делото от 11.07.2023 г., срещу който те не са възразили. Нещо повече, за тяхното осъществяване свидетелстват и събраните по делото писмени доказателства – застрахователна полица за застраховка „Каско на МПС“ № 50500100001081/20.12.2017 г., двустранен констативен протокол за ПТП от 07.09.2022 г., материалите по щета № 0500884059/08.09.2022, платежно нареждане от 20.01.2023 г., както и извършеното от ответника извънсъдебно плащане на част от регресното вземане посредством способа на прихващането до размера от 263,80 лв., което по същество представлява конклюдентно признание относно наличието на дълг на посоченото основание.

Ето защо, с оглед на разпоредбата на чл. 153 ГПК съдът приема, че фактите, не касаещи размера на вземането, са доказани, като спорният по делото въпрос касае единствено размера на вредите, причинени на застрахования при по застраховка „Каско на МПС“ л. а. „Мазда 2“, с рег. №, респ. в какъв размер е възникнало регресното вземане на ищеца.

По този въпрос е формирана непротиворечива съдебна практика, постановена от ВКС при действието на отменения КЗ, но актуална и при действащия такъв, съгласно която при съдебно предявена претенция съдът следва да определи застрахователното обезщетение по действителната стойност на вредата към момента на настъпване на застрахователното събитие съгласно чл. 208, ал. 3 КЗ (отм.), като ползва заключение на вещо лице, без да е обвързан при кредитирането му да проверява дали не се надвишават минималните размери по Методиката (в този смисъл са Решение № 165 от 24.10.2013 г. по т. д. № 469/2012 г. на ВКС, II ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО; Решение № 109 от 14.11.2011 г. по т. д. № 870/2010 г. на ВКС, I ТО; Решение № 52 от 08.07.2010 г. по т. д. № 652/2009 г. на ВКС, I ТО). В случая, от заключението на вещото лице по съдебно-автотехническата експертиза, което като компетентно и обективно изготвено от специалист

в съответната област съдът кредитира, се установява, че всички щети по л. а. „Мазда 2“, с рег. № се намират в причинна връзка с процесното ПТП от 07.09.2022 г. Експертът изяснява, че необходимата стойност за възстановяване на същите, изчислена на база на средни пазарни цени към датата на ПТП, възлиза на 399,60 лв. Изчислената именно по този начин стойност съдът преценява като обективен критерий за действително причинените вреди, тъй като тя е определена след проучване в цялост на пазара на съответните части, боя, материали и труд, на които оперират официален сервиз за съответната марка лек автомобил и алтернативни доставчици, респ. определянето на средните пазарни цени предполага съобразяване на цените на двата вида икономически субекти. В тази връзка следва да се посочи, че сумата, изчислена на база средни пазарни цени от алтернативни доставчици, не онагледява средните пазарни цени към датата на процесното ПТП, тъй като тя е изчислена на база средни цени, но само от алтернативни доставчици, т. е. съобразени са цените само от ограничен сегмент от пазара на части, боя, материали и труд. В случая, съдът не би могъл да достигне до категоричен извод, че към момента на настъпване на процесното ПТП - 07.09.2022 г. увреденият л. а. „Мазда 2“, с рег. № е бил в рамките на гаранционна поддръжка, респ., че отремонтiranето му е следвало да се извърши в официален сервиз на марката – „....“, както е сторено. По делото не са ангажирани никакви доказателства относно обстоятелствата, обуславящи гаранционната поддръжка на автомобила – години на експлоатация или изминати километри, като с доклада по делото от 11.07.2023 г. съдът е указал на ищеца, че негова е доказателствената тежест да установи размера на действителните вреди, в т. ч. и основаниято за отремонтiran на увредения автомобил в официален сервиз в случай, че се твърди това, т. е. условията за гаранционната му поддръжка, но въпреки това той не е предприел действия в тази насока. Ето защо, следва да се приеме, че действителният размер на вредата съответства на посочената от вещото лице сума от 399,60 лв., определена по средни пазарни цени към момента на настъпване на процесното ПТП – 07.09.2022 г. На основание чл. 411, ал. 1, изр. 1 КЗ ищецът има право да получи и обезщетение за направените обичайни разходи във връзка с щетата. Съдът приема, че сумата от 15,00 лв. съставлява обичаен разход за приключване на застрахователната щета по смисъла на чл. 411, ал. 1 КЗ, поради което същата следва да се включи в общия размер на дължимата от ответника сума, като основаниято на тази претенция произтича от закона, поради което доказването на реалното □ извършване от ищеца не е необходимо. Така общият размер на дълга възлиза на 414,60 лв., като между страните не се спори, че извънсъдебно ответникът е платил на ищеца сумата от 263,80 лв., извършвайки прихващане със свои регресни претенции към него. Ето защо, той е останал задължен за разликата между платената сума и действителните вреди, т. е. за сумата от 150,80 лв., до който размер предявеният иск с правно основание чл. 411, ал. 1 КЗ следва да бъде уважен, като се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 164,82 лв., или за размера от 14,02 лв.

Посочената сума следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.05.2023 г. до окончателното плащане.

По отговорността за разноски:

Предвид изхода на спора – частична основателност на предявения иск, право на разноски има всяка от страните, съразмерно с уважената, респ. отхвърлената част. На основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да се присъди сумата от 411,72 лв. – платена държавна такса, депозит за САТЕ и юрисконсултско възнаграждение. На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да се присъди сумата от 8,51 лв. – юрисконсултско възнаграждение. Съдът определи в минимален размер юрисконсултското възнаграждение на всяка от страните на основание чл. 78, ал. 8 ГПК (изм. ДВ, бр. 8 от 2017 г.), вр. чл. 37 от Закон за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, като съобрази вида и обема на извършената дейност от процесуалните им представители и липсата на фактическа и правна сложност на делото, приключило в рамките на едно открито съдебно заседание, в което те не са се явили.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ..., ЕИК, със седалище и адрес на управление: ... да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 411, ал. 1 КЗ, сумата от **150,80 лв.**, представляваща непогасена част от регресно вземане за платено застрахователно обезщетение по имуществена застраховка „Каско на МПС“ за вреди по л. а. „Мазда 2“, с рег. №, вследствие на ПТП от 07.09.2022 г., в т. ч. и ликвидационни разноски за определяне на обезщетението в размер на 15,00 лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.05.2023 г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над уважения размер от 150,80 лв. до пълния предявен размер от 164,82 лв., или за размера от 14,02 лв.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: ...да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **411,72 лв.**, представляваща разноски по делото.

ОСЪЖДА, ЕИК, със седалище и адрес на управление: да заплати на, ЕИК, със седалище и адрес на управление:, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата от **8,51 лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____